

Jeroen

Copywriter, woordvoerder, journalist, ghost-writer, dichter ... Het cv van **Jeroen Vermeiren** (48) is een bonte verzameling stielen. Als single papa van een zoon (13) laat hij graag een tegendraadse ballon op over relaties en ouderschap.

Schuld en boete

Er zijn van die dagen als eilanden in de zee van voorbij tijd. Lees die zin nog eens. Er zijn van die dagen. Als eilanden. In de zee van voorbij tijd. Proef je dat breekbare evenwicht tussen vrede en melancholie? Ik wel. Hij is niet van mezelf, die zin. Hij komt uit een liedje van Frank Boeijen.

Op zó'n eiland woon ik. Of toch vandaag. Er staat een ketel soep op het vuur. Ja, zeer zeker is er heden soep. De aandachtige lezer herinnert zich misschien dat ik dat snoep vind voor de ziel. Meer nog is het hapklare troost. Een wondermiddel tegen melancholie, zowaar. Niet dat weemoed per se onder de mat moet, maar de was dient gedaan, en de lakens ververst, en de vuilzak buitengezet. Ik moet rennen, springen, vliegen, duiken, vallen, opstaan en weer doorgaan. Dat komt ook uit een liedje. Je kent het vast wel. Ik werd altijd vrolijk van dat aanstekelijke deuntje van Herman Van Veen. Maar terwijl het vroeger symbool stond voor kinderlijk enthousiasme, is het vandaag de perfecte samenvatting van menigeen zijn dagelijkse realiteit. Ook de mijne. Rennen, springen, vliegen! Druk, druk, druk! Ergo: opbranden en vallen, maar ook altijd weer opstaan – meestal te snel – en doorgaan.

Bekentenis: ik heb het zó gehad met dat moeten doorgaan. Ik voel het bij mezelf en ik zie het volop rondom mij. Er is zoveel adem waarop getrapt wordt, door zoveel mensen. Vaak is het een vliegwiél

waaraan we niet lijken te kunnen ontsnappen. Soms doen we 't domweg onszelf aan. Zoals ik mijzelf. Want: ik ben zo iemand die bijna altijd 'ja' zegt, waardoor ik mezelf chronisch in overdrive dwing en tegelijk voortdurend mensen teleurstel. Eigen schuld, dikke bult. Want ik heb hen er eerst uitvoerig van overtuigd 'dat het wel lukt allemaal, jazeker, geen probleem, komt goed, hoera, patati patata en blabla'. Blabla. Vooral dat. De goed-nieuwsshow die ik zelf ga geloven als ik maar genoeg op replay druk. Maar die hele vertoning is slechts een kraslaag, met daaronder chronische vermoeidheid, een voortdurend onvermogen en veel schuldgevoel.

Schuldgevoel! Heelder geloofssystemen – de katholieke leer op kop – zijn erop gebouwd. En de kerken mogen dan leeglopen, de stempel die pausen en hun gezanten in onze parochies op onze samenleving en cultuur hebben gedrukt, is nog altijd immens voelbaar. Zelfs ik, die vrijzinnig werd opgevoed en niet één weesgegroeitje kan zeggen, ben tot in mijn merg doordrongen van schuldgevoel én van de overtuiging dat ik dan maar boete moet doen. Véél boete. Maar daar schiet niemand wat mee op en ikzelf nog het minst, bedacht ik laatst in het holst van alweer een slapeloze nacht. En dus heb ik besloten: wég met die schuld, en byebye boete. Mijn nieuwe ik zal bestaan uit radicaal mededogen, ook voor mezelf. En af en toe een hartsgrondige vloek. En jou wens ik van hetzelfde bevrijdende laken een broek. ■

FOTO JOEL HOYLAERTS/PHOTO NEWS